



ПАКОСТЛИВЪ ЮНАКЪ

Въкъ мекката пазана Славя
съсь имарства е прославенъ.

Денемъ дото мина и наредъ
правя разни пакости бичеть

и азтуй другари нѣма,
а самичесь ходи само.

На кланова боднакъ две пера,
цѣль денъ сѣнта въ близката гора.

Бис отичитѣ въ гѣбадата,
чуди, мило мнѣ айдата...

Следъ туй въ село се сварыде пакъ
тогъ безстрашенъ пакостливъ юнакъ

и презъ нѣкои градина,
кътъ изкрушка ще прешине.

Санаи, круши ще си набере,
аконо ще зане той добре

и ще скоене пакъ въ мекката,
ще отиде при дедата,

и започва да мурле съ тѣкъ. —
Тѣ отъ него, бѣлатъ пакъ отъ страхъ.

И адосяво тогана,
бърже, бърже отивава

и на всички се заклина той,
цѣомъ ги хвава, че ще има бой!

И отново пакъ заската
бѣлъ умора и насита...

Дето мина — пакости бичеть
пакъ направя тогъ юнакъ проклетъ:

Въкъ рѣката — не се бани —
десетъ патета удани.

После въ близката ливада — самъ —
тихо пребавяи се той едванъ,

и ошарското магаре
съсь тогата удари.

Но ошаря, зана тогъ юнакъ
и съсь свои дрѣнокъ, якъ кривакъ,

колко може, дето свари,
той пакъ го наударя,

че следъ тои много страшенъ бой,
вечъ прѣстана нашии герой

равне пакости да правя. —
Тазъ примича той забравя.

И съ дедата дава най-подаръ,
склочи Славя дълготраенъ миръ!...

В. Н. Марчевски